

क्रमेणोदाहरणम्—

‘किं भूषणं सुदृढमत्र यशो न रत्नं
किं कार्यमार्यचरितं सुकृतं न दोषः ।
किं चक्षुरप्रतिहतं धिषणा न नेत्रं
जानाति कस्त्वंदपरः सदसद्विवेकम् ॥’

अत्र व्यवच्छेद्यं रत्नादि शाब्दम् ।

‘किमाराध्यं सदा पुण्यं कश्च सेव्यः सदागमः ।
को ध्येयो भगवान्विष्णुः किं काम्यं परमं पदम् ॥’

अत्र व्यवच्छेद्यं पापाद्यार्थम् । अनयोः प्रश्नपूर्वकत्वम् ।

अप्रश्नपूर्वकत्वे यथा—

‘भक्तिर्भवे न विभवे व्यसनं शास्त्रे न युवतिकामास्त्रे ।
चिन्ता यशसि न वपुषि प्रायः परिदृश्यते महताम् ॥’
‘बलमार्तभयोपशान्तये विदुषां संमतये बहु श्रुतम् ।
वसु तस्य न केवलं विभोर्गुणवत्तापि परप्रयोजनम् ॥’

श्लेषमूलत्वे चास्य वैचित्र्यविशेषो यथा—

किमिति । भूषणमत्युत्कर्षप्रयोजकम् । सुदृढं स्थिरतरम् । रत्नस्य भङ्गापहरणादिस-
त्वाच्च तथात्वम् । आर्यैर्मन्वादिभिश्चरितं सुकृतं पुण्यजनकं तपस्यादि, न दोषः पाप-
जनकः परदारगमनादिः । किमप्रतिहतं चक्षुरुत्कृष्टज्ञानसाधनं धिषणा मनो, न नेत्रम् ।
तस्य रविकरप्रतिहन्यमानत्वात् । जानातीति प्रत्युत्तरपरितुष्टस्य प्रश्नकर्तुः प्रत्युत्तर-
यितृप्रशंसेयम् । यद्वा स्वस्थैवोत्तरमभिप्रेत्य प्रश्नान्तरमाह—जानातीति । सदसद्वि-
वेकं को जानातीति प्रश्नः । तदभिप्रायबोधेन रुष्टस्योत्तरमिदम्—त्वदपर इति ।
त्वं तु न जानासीत्यर्थव्यपोहोऽत्र बोध्यः । केचित्तु ‘तदपरः’ इति पाठं कल्पयित्वा
‘धिषणातोऽपरः’ इति व्याचक्षते । तत्र । धिषणाप्रशंसायां जानातीत्यन्वयापत्तेः ॥
प्रतीयमानव्यपोह्यां प्रश्नपरिसंख्यामाह—किमाराध्यमिति । कार्यमित्यर्थः । पुण्यं
कार्यं न पापं, नरकसाधनत्वात् । सत्समागमः सेव्यो नासत्समागमः, पापसाधन-
त्वात् । विष्णुर्ध्येयो न धनं, भयप्रमादादिसाधनत्वात् । परमं पदं पारमार्थिकं सुखं
काम्यं न वैषयिकं सुखम्, अनित्यत्वात् ॥ वाच्यव्यपोह्यामप्रश्नपरिसंख्यामाह—भ-
क्तिरिति । व्यसनमनुशीलनम् । युवतिरूपकामास्त्रे ॥ प्रतीयमानव्यपोह्यामप्रश्नपरि-

१. ‘तदपरः’ घ. २. ‘यद्वा—’ इत्यादिः ‘-बोध्यः’ इत्यन्तः पाठः पुस्तकान्तरे नास्ति. ३. ‘तत्र’
इति पुस्तकान्तरे नास्ति.